

YUSUF KAĞAN TAŞKIN

UZAYIN
SEYYAHLARI

SAYI BİR

DR. KAAN
YAVUZER'İN
ANILARI

Kayıt... Çalışıyor mu bu? Ah...Selam.

Eğer beni duyuyorsanız, ben Dr. Kaan Yavuzer. Bugün yirmi dördüncü gün yada yirmi beş...Zor durumdayız. Oksijenimiz az kaldı, sanırım üç, dört güne biter.

Yaralandım, iltihabı durdurabildik ama hâlâ acıyor. Yanımda bir arkadaşım daha var; adı Isaac, kendisi Kozmonot, onunla motoru onarabildik, bu bize biraz daha zaman kazandırdı.Yiyeceğimizle suyumuz neredeyse tükendi. Ah tamam tamam, size olanları anlatacağım,nereden başlasam bilemiyorum?..

Sanırım şöyleydi: Yakıtımız azalıyordu, Isaac'in gemisiyle iletişime geçmiştik, bize biraz yakıt takviyesi yapacaklardı, sonra da uluslararası uzay istasyonuna gidecektikama iki uzay aracıda görünmez olan iki uzaylı ordusunun arasında kaldı.

İkiirkda bizi düşman zannetti. Savaşı sanırım biz başlattık. Yanımızda portatif uzay giysisi vardı. Arkadaşlarımızla gemimizi terk ettik, çünkü bizim gemimiz orta sınıf bir uzay gemisi olduğundan savaştan sağ çıkamazdı.

Ben, Isaac ve benim uzay timim Rus gemisinde Uluslararası Uzay İstasyonu'na doğru yol aldık. Ama bir uzaylı gemimize ışınlanmıştı, savaşmaya çalıştık ama silahları çok gelişmişti. Bizi esir aldı.

Mahzende bu uzaylıların adlarınının Mree'ler olduğunu öğrendim ve bu mahzendeiki yıl esir kaldık. Sonrasında gemide bilinmeyen bir sebepten bir patlama oldu. Isaac ve benim ekiplerimiz patlamadaöldü. Biz bir kaçış kapsülüne binip kaçmayı başardık ama başımıza geleceklerden habersizdik...

Bugün yemeğimiz bitti. Kaçış kapsülündeki yemekler kusmuk gibiydi, ama hayatta kalmak için yemeliydik. Isaac iyi dayanıyor. Bu boş zamanlarda Rusçayı çok iyi öğrenmişti- “Ah! ! Neler Oluyor? ! ? !” O sırada bir uzaylı ırkı Samanyolu Galaksisi’ni istila etmek için yoldaydı. Kazadan sonra bütün ordunun görünmezlik kaplamaları devre dışı bırakıldı. Uzaylıların gemilerinde önemli bir parçayı tuzla buz etmişlerdi. Isaac seslendi:

“Каан! приходи скорее, братан! (Kaан çabuk gel) kardeşim!”

Ben geldiğimde kaptan köşkünde oturmuş bazı kontrolleri yapıyordu, ben gelince yanındaki koltuğa oturmamı işaret etti. Bir süre sonra konuştu, “Sen hızlıca motorları çalıştır ve yakıtları kontrol et. Ben gemiyi otomatik pilota alıyorum, sonra da nitro motorunu onarmaya gideceğim. Senin işin

bitince dümenin başına geç. Kurtulalım şu uzaylılardan.”

Kaan, Isaac’ın böyle akıcı Türkçe konuşmasına şaşırılmıştı. Ah... Kafası neredeydi? Hemen koştu ve Isaac’ın söylediği şeyleri yapmaya başladı. Aniden bir ses duyuldu, Kaan sanki giderek incelen bir tüpten geçiyordu, nefes borusu tıkanı, yüzü kızarmaya başladı. Yüzündeki renkler birer birer kayboldu, o, o ölüyordu! ! !

ÜÇ YIL
SONRA...

mu' vImaS, ! ! ! (Kalkın köleler! !
!).Komutan esirlere bağıırıp çağırıyordu.
“Hey Nguv onları rahat bırak.” dedi
uzaktan bir ses. Uzaklardan esirlerin başı
Axel geliyordu. 15 yıldır burada esirdi.
Kaan da 3 yıl önce buraya düşmüştü. O
gün ölmüştü... Yani en azından öyle
sanıyordu, tabi 6 ay sonra gözlerini
açtığıında yol arkadaşı Isaac'in bir uyduya
sürgün edildiğini öğrendi... Her akşam
onun iyiliği için dua ediyordu.

Şu anda Ay'a gidiyorlardı. Oradaki
madenleri alacaklardı. Daha doğrusu
esirler kazacak, uzaylılarda onlarla
gelişmiş aletler yapacaklardı. Kaan bu işten
nefret ediyordu. Yanındaki Dünyalı
arkadaşlarıyla aynı kapsüle binmişti. Bir
planları vardı. Ama önce onlarla gelen
muhafızı etkisiz hale getirmeleri
gerekliyordu. Axel uzaylının silahındaki bir
ayar ile onun hafızasını sildi.

(AxelUglartacabiliyordu.)(Uglartaca, uzaylıların geleneksel ve en çok kullanılan diliydi.) Görünmez olduklarında Ay'daki uzay istasyonuna varmak üzereydiler. “Hey, bakın buradan Dünya uyduları çekiyor.” dedi birisi. Bir anda ekranda yayın belirdi. Herkes ağzı açık mutlulukla izliyordu...

Dünya'ya Dönüş

Hey! Kimsiniz? “Komutanım galiba farklı bir yaşam formuyla iletişime geçtik.” Pişt! Sus asker! Bizi uzaylılara rezil edeceksin bak. “Emredersiniz komutanım!” Alo dedi Kaan kendinden emin bir şekilde. Ve hızlı bir biçimde İngilizce konuşarak derdini anlattı. Komutan Uluslar Arası Uzay İstasyonu’na davet etti onları. Sonunda Dünya’ya dönüyorlardı. UAUİ’ye vardıklarında herkes resmen mutluluktan uçuyordu, sadece Axel mutsuzdu.

Kaan ona sordu. “Hey Axel iyi misin?” dedi. Aslına bakarsan şu anda burada olmamamızı düşünüyorum. “O neden ki?” Biz Dünya’da olursak şu uzaylılar sadece bize değil, bütün Dünya’ya kötülük yapacaklar.

(Sersemletilmiş uzaylıyı göstererek) Sesi hınçla çıkmıştı:

Önde gelen devlet liderleriyle görüştüler.

Onlar da sorunun farkındaydılar.

Arkadaşlar, dedi Axel. Bu uzay gemisini geri döndürmeliyiz. Kalabalıktan şaşkınlıkla karışık sorgulayan bir homurtu dalgası yükseldi. Biliyorum, bu çok zor, ailelerimizden, arkadaşlarımızdan uzak kalmak... Ama...(diye devam etti Axel.) Sesi titriyordu. Bu insanları korumak bizim görevimiz. Belki biz askeri eğitim almamış olabiliriz. Ama uzay konusunda en bilgili insanlardan çoğunun burada olduğunu herkes biliyor. Evet diyebilirsiniz ki Dünya'da daha bilgili insanlar var, ama onlar hiç uzaya çıktı mı? Hiç uzaylılar tarafından esir alındılar mı? Biz alındık. Biz başka yaşam formlarıyla iletişim kurduk... Gitmek isteyen varsa gidebilir. Gidin ailelerinizle zaman geçirin. Ama biz (kendisiyle Kaan'ı göstererek)geri döneceğiz. Herkes hep bir ağızdan geri

döneceğiz,dedi. Biri hariç.Max,şaşkınlıkla onlara bakıyordu.

Ne yani hiçbiriniz ailelerinizi görmek istemiyor musunuz,dediMax? Anlamıyor musun, dediler hep bir ağızdan? Biz dönersek herkes ölecek, biz bir grup insan için bütün Dünya yok olmamalı! Max umursamıyordu. Hadi git dedi Axel. Max ise çoktan kapsüle binmişti. Artık vakit gelmişti...Gidiyorlardı.

Herkesin küçültücüsü yanında mı, diye sordu Axel? İhtiyacımız olacak diye ekledi ardından. Herkes uzaylılardan ele geçirdiğimiz silahları yanına aldı mı? Orada esir alınan arkadaşlarımıza verip uzaylıları yeneceğiz, dedi Axel. Yüzünde endişe vardı. Ay'ın arkası gözükte, savaş gemisi de.

Geminin içine çekildiler. Kontrole alındılar ama yanlarındaki uzaylı silahları küçülmüştü. Hücrelerine döndüler. O sırada uzaylılar, Dünya'yı istila etmek için hazırlık yapıyorlardı. Herkes toplandı. Axel“Let's do this!” (Hadi şunu yapalım!) dedi. Demir parmaklıkları kırdılar. Önde Axel ve Kaan, arkasında diğeri, istilaya başladılar. Ordunun 1000'de 1'ini anca ele geçirdiler. İstila kötü bir şeydi ama kötülere karşı kötü sayılmazdı.

Ístila

Arkadaşlarında bir mutluluk belirdi. Çünkü önlerine hiçbir engel çıkmadan ilerliyorlardı ya da öyle sanıyorlardı...

Uzaylılar istilacıların zafer rehavetine kapılıp o haldeyken son darbeyi vurmayı planlamışlardı. Öyle de olmuştu. Birer birer bayıltıldılar. Sona sadece Kaan ve Axel kalmıştı.

Onları uzaylıların komutanı, vay vay vay... diye karşılamıştı. “Demek baş kaldıranların başları burada, diye kinayeli ve iç gıcıklayan bir cümle kurmuştu.”

Kaan onu tanımıyordu ama Axel çok yakından tanıyormuş gibi görünüyordu. Dişlerini gıcırdatıyordu. Kaan diş sesinin ardından Gruvnig diye bir ses çıktığını işitebildi. Galiba bu komutanın adıydı. Kaan şu an can derdindeydi. Başta cesurca davranmıştı.

Aslında kalbinde hâlâ cesurluk duygusu kabarıyordu. Ama bir yandan da kalbinde çocukluktan kalma masum bir korku vardı.

Ama böyle olmadı. Komutan istilayı durduklarına dair uzun bir nutuk çektikten sonra ikisini özel korumalı bir hücreye kapattırdı.

Galiba sonumuz geldi dedi Axel. Ama bir yandan da ona sol gözünü kırpmıştı. Büyük ihtimalle gardiyanların onların varoluşsal depresyona girdiklerini sanmaları için yapılmış bir adımdı.

Sonraki günlerde diğerleriyle hiç görüşmedikleri için bir plan yapamadılar.

Bir gün Kaan, gardiyanlar tarafından bir yere götürülmüştü. Döndüğünde yüzü basbayağı sırıtıyordu. Ayrıca bu ifadeyi gizlemek için büyük çaba harcıyor gibi gözüküyordu.

Axel ona ne olduğunu sorduğunda Kaan kısaca, dostum Isaac bizi ve diğerlerini kurtarmaya gelmiş, dedi. Sonraki günlerde Isaac, amaşırhane görevlisi olmuştu. Her gün onların hücresinin nnden geçiyordu.

Bir keresinde gardiyanların deđiřim saatinde gelmişti. Onlara bir not vermiřti.

Notta şunlar yazıyordu:Kaan nasılsın?

Umarım iyisindir. řu anda bir şey yapamayız. Bütün güvenlikler üst seviyede. Srgndeleyen Dünya ile iletişime geçtim. 5 yıl sonra, uzay-zaman paralelliği dengesini yitirecek. Sonrasında paralel evrenlerin glerinden dolayı uzaylıların DNA grubunun gleri düşecek. elimsiz bir insanın glerine sahip olacaklar. İnsanların ise DNA grubunun gücü yükselecek. O güne kadar elimizden beklemekten başka bir şey gelmez. Umarım görüşürüz...

DEVAMI SONRAKİ SAYIDA...